

Sandra: «Havia viscut 22 anys convençuda que Déu no existia»

La Sandra no tenia fe quan va posar un peu per primera vegada en un centre de l'Obra, on la va convidar una amiga. Avui, quinze anys després, és agregada, i explica el procés del seu encontre amb Déu, en qui va descobrir l'experiència de la paternitat.

10/06/2025

En la primera visita a un centre de l'Opus Dei, la Sandra es va sentir sorpresa en descobrir que el que havia de ser una tertúlia cultural era una trobada en una casa amb una capella. Es va sentir desconcertada en veure les persones “fent com una genuflexió” i “agenollant-se”. I en veure l'oratori, va exclamar: “Però Déu meu de la meva vida! Això què és?”. En aquell moment, el seu pensament va ser: “jo me'n vull anar com més aviat millor”.

Encara que inicialment va pensar que l'estil de vida de la gent de l'Opus Dei era incomprendible, alguna cosa va canviar quan va conèixer una persona que portava la malaltia del càncer amb ulls de fe i quan algú li va recomanar llegir *Mero cristianismo* de C.S. Lewis. La lectura va fer que es qüestionés: “I si Déu existeix?”. Això va provocar un gir en la seva vida, ja que fins aleshores

“havia viscut 22 anys convençuda que Déu no existia”.

La veritable transformació va començar quan va acceptar el consell de la seva amiga i es va confessar.

“Quan vaig sortir de la confessió, em vaig asseure davant del Sagrari i vaig sentir, vaig tenir consciència que Déu era el meu Pare. Va ser súper significatiu perquè, per les meves circumstàncies familiars, no he tingut la figura d'un pare”. Aquest moment va ser crucial per a la Sandra: “El Déu que jo sempre m'havia imaginat que era un Déu súper llunyà... Era el meu Pare!, i m'estimava”. Això la va portar a reflexionar sobre la seva vida, les seves relacions i a considerar la vocació. Va sentir que volia ser com les persones que vivien aquesta fe, tot i que no comprenia completament què significava ser part de l'Opus Dei. “Jo no sabia el que era una numerària, ni una agregada,

però el que havia descobert m'omplia”.

Després d'aquesta experiència, la Sandra va començar a anar a Missa diàriament, a resar i a tenir una vida de pietat que sentia com una necessitat.

La seva decisió de ser agregada de l'Opus Dei va arribar de forma natural, a causa de la seva necessitat d'estar a prop de la família. “Jo segueixo sent la mateixa persona, però la meva vida ha canviat radicalment”. Encara que la seva vida va adquirir nous hàbits, com “invertir el temps que abans dedicava a la televisió en coses amb més sentit”, el més important per a ella és la pau interior que ha trobat. “Per a mi això és com la certesa que Déu està amb mi tot el dia”.

Sandra conclou: “ser agregada ho és tot per a mi: la meva felicitat, el sentit de la meva vida”.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/testimoni-
conversio-agregada/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/testimoni-conversio-agregada/) (04/08/2025)